

коративно-сетивна в захарни ризници на витязи, в бронзовите сълзи на залеза. Но ако в „Септември“ Гео Милев наслагва предмети, по същото време в „Нула. Хулигански поеми“ Марангозов наслагва визии. Все по-близки до осезателната текстура са декоративните етюди на Ч. Мутафов, неговите образи са подчертано, осезателно вещни, но затова пък нереални, те са по-скоро абстрактни усещания, скулптирани в плът, въплътени абстракции. Текстурното изображение при декоративния и експресионистичния образ имат свои особености: декоративният образ-предмет постоянно се разпада и създава в цветовете, форми и линии, абстрактният образ на празника е скулптиран (текстуриран) в сребърни ленти и бледочервени жици, тъканта на червените рози, сините гирлянди носи празничното настроение, то е „бледосиня елипса, поръбена със злато и завъртяна около ярко червен център“. Усмивката на куклата обещава розови захарни пити. Тежки и плътни са и експресионистичните контури на Ч. Мутафов от неговите модерни приказки „Звероукротителят“ и „Зимна любов“. Любовта на Влюбения е материално въплътена: „Една корава ръка отчупи стегнат тъгъл между белия овал на гърдата, няколко пъти се събориха напрегнатите мускули на коленете, натрупани без опора“. Буквално виждаме материята на жълтите женски рамене, на вехнешите ръце, „безсмислено розови около лактите“.

В развитието на авангардната естетика към неореалистична обаче текстурата (пластиката) на изображението се видоизменя. Постмодерната изобразителна естетика запазва и развива текстурното изображение, само че го използва, за да нарисува вече реалния, предметно-битовия факт, търси и остава по-плътено до автентично делничното. Творците от постмодерните времена разказват за Аза и света. Акцентът в новата естетическа посока е върху *текстурността на реално видимото*, а предметът е едно от частните явления на това конкретно, вещно рисуване. Предметът става един от форматите, в които светът – в смисъла му на видимост – присъства. (Тук трябва да уточним, че в понятието „предметно изобразяване“ влагаме разбирането за „текстурно изобразяване“, предметът е израз-фокус на цялостното материално-конкретно отношение в изобразяването.) Вещта вече търси да изрази преживявания и състояния и се видоизменя като израз-символ, предметът, при все своята реалистично търсена текстура, продължава да развива своеобразни, твърде индивидуални естетически присъствия. В следмодерния език на 30-те години вещта се превръща в основа, по която се движи разказът за човека. Ако у Атанас Далчев предметът е израз на емоционални състояния, у Никола Фурнаджиев конкретните предмети носят философски съдържания, имат онтологичен формат и ние,